

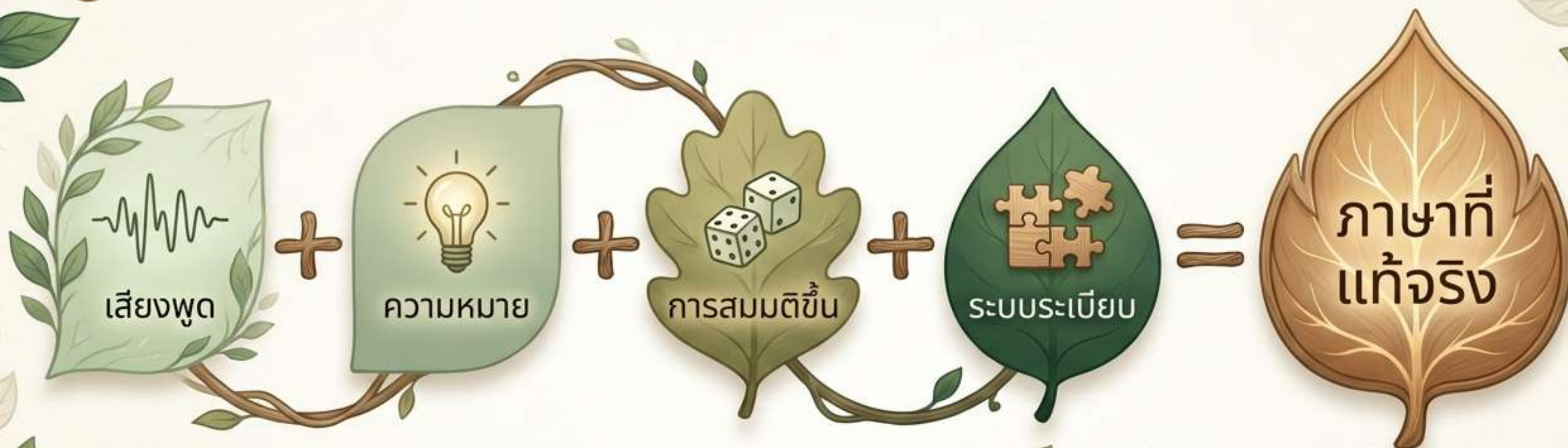

ลักษณะสำคัญของ ภาษาและภาษาไทย

ทำความเข้าใจ "รากฐาน" ของภาษาโลก
สู่ "กิ่งก้าน" ที่เป็นเอกลักษณ์ของสังคมไทย

สมการแห่งภาษา: "ภาษา" คืออะไร?

นักภาษาศาสตร์ (ว็ินตัน, กาญจนา, Bloch & Trager) สรุปตรงกันว่า: ภาษาที่แท้จริงคือ "เสียงพูด" ที่ใช้สื่อสารในสังคม (อวัจนภาษา เช่น การพยักหน้า หรือ ตัวอักษร เป็นเพียงตัวแทน ไม่ใช่ตัวภาษาที่แท้จริง)

นอม ชอมสกี (Noam Chomsky): "ภาษาคือสิ่งพิเศษที่เป็นแก่นสารและสาร์ตละของมนุษย์เท่านั้น"

ธรรมชาติของภาษา: เสียงและความหมาย "ไม่มีเหตุผล" ต่อกัน

คนไทยออกเสียงว่า:
"น้ำ"

คนอังกฤษออกเสียงว่า:
"วอเตอร์" (Water)

คนอินเดียออกเสียงว่า:
"ปานี" (Pani)

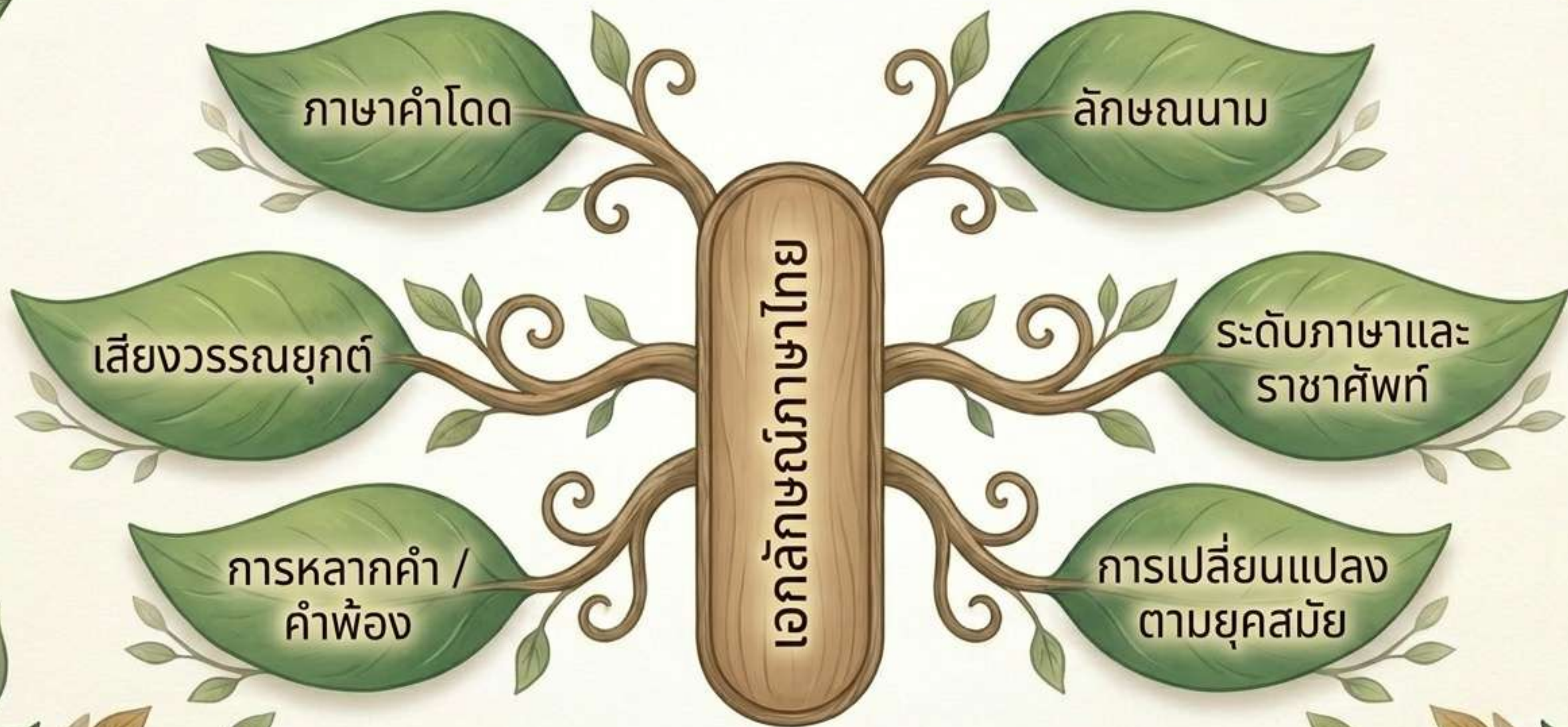

คนจีนออกเสียงว่า:
"ส่วย" (Shui)

ความหมาย: ของเหลว
ใส ไม่มีสี กลิ่น รส

สัญลักษณ์และเสียงถูก "สมมติ" ขึ้นโดยตกลงกันเองในแต่ละสังคม
ไม่มีกฎเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์ว่าทำไมน้ำต้องออกเสียงว่าน้ำ

กิ่งก้านของภาษาไทย: ๖ ลักษณะเด่นที่ทำให้ไทยเป็นไทย

ภาษาคำโดด: ไวยากรณ์ที่ไม่ต้อง "แปลงร่าง"

English (ภาษามีวิภัติปัจจัย)

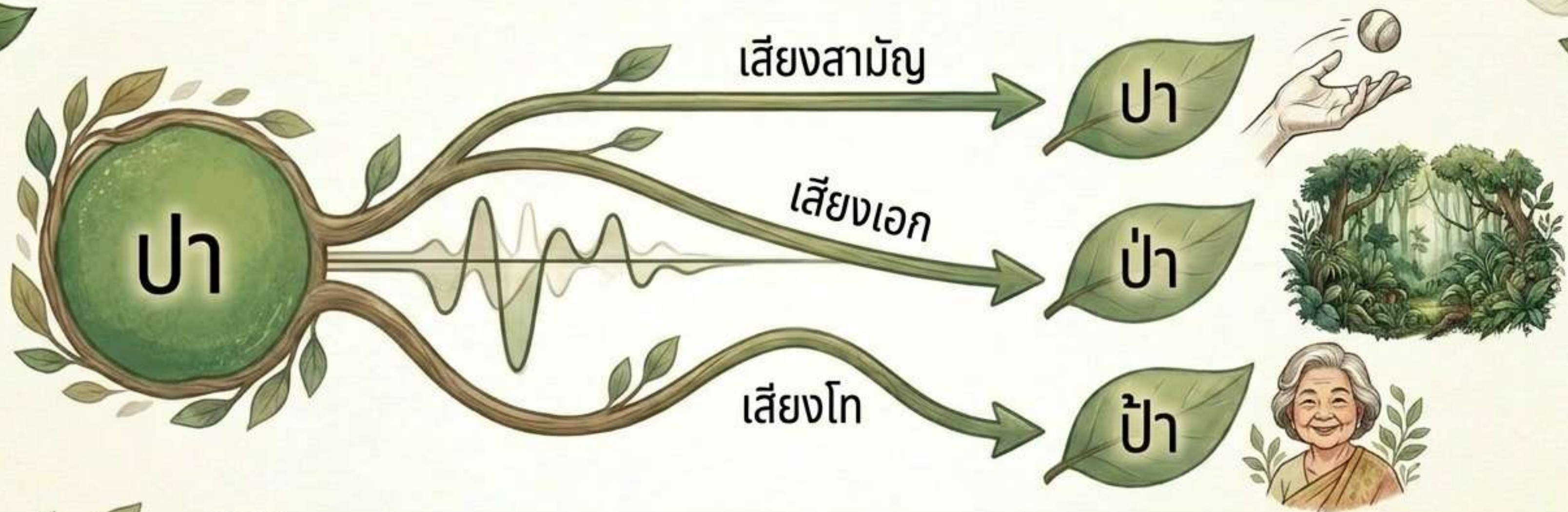
- เปลี่ยนรูปตามประธาน: I **write** -> He **writes**
- เปลี่ยนรูปตามเวลา:
I **meet** you today -> I **met** you yesterday
- เปลี่ยนรูปตามจำนวน: 1 **man** -> 2 **men**

Thai (ภาษาคำโดด)

- คำคงรูปเดิมเสมอ: ฉัน **เขียน** -> เขา **เขียน**
- เพิ่มคำขยายเพื่อบอกเวลา:
ฉัน พบ คุณ(**วันนี้**) -> ฉัน พบ คุณ(**เมื่อวาน**)
- เพิ่มลักษณนามเพื่อบอกจำนวน:
ผู้ชาย 1 **คน** -> ผู้ชายหลาย **คน**

คำไทยมีรูปตายตัว ไม่เปลี่ยนแปลงรูปคำเพื่อบอกไวยากรณ์ (พจน์, กาล, บุรุษ)
แต่นำคำมาเรียงต่อกันเพื่อสร้างความหมาย

พลังของเสียงวรรณยุกต์: เปลี่ยนคีย์ = เปลี่ยนความหมาย

ในภาษาไทย เสียงวรรณยุกต์ มีศักดิ์ศรีเท่ากับเสียงสระและพยัญชนะ
หากเปลี่ยนระดับเสียง ความหมายของคำจะเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

ระดับภาษา

Target
Concept:
“กิน”
(Eat)

ระดับสูงสุด -> “เสวย”
(พระมหากษัตริย์/ราชวงศ์)

ระดับพิธีการ -> “ฉัน”
(พระภิกษุสงฆ์)

ระดับทางการ -> “รับประทาน”
(สุภาพชนทั่วไป)

ระดับกึ่งทางการ/สนทนา -> “กิน”
(คนทั่วไป/เพื่อน)

ระดับกันเอง/สแลง -> “โชัย / ยัด / แดก”
(เพื่อนสนิท/อารมณ์ขันหรือโกรธ)

ภาษาไทยมีคำศัพท์
มากมายที่
ความหมายเหมือนกัน
(คำพ้องความหมาย)
เพื่อให้เลือกใช้ได้อย่าง
ละเมียดละไมตาม
“กาลเทศะ” และ
“ความสัมพันธ์”
ของผู้พูด

ภาษาภาพสะท้อนสังคม: ลำดับชั้นของการให้เกียรติ

ราชาศัพท์ไม่ใช่แค่คำศัพท์ที่ต้องท่องจำ แต่เป็นเครื่องมือทางภาษาที่สะท้อน
"วัฒนธรรมการให้เกียรติผู้อาวุโสและผู้มีพระคุณ" ซึ่งฝังรากลึกในสังคมไทย

ภาษาคือสิ่งมีชีวิต: การเปลี่ยนแปลงในบริบทสังคมปัจจุบัน

ภาษาไม่มีวันหยุดนิ่ง การเปลี่ยนแปลงของเสียงและความหมายสะท้อนวิถีชีวิต
ความเร่งรีบ และบริบททางเศรษฐกิจของสังคมยุคใหม่

จุดพักทบทวน: ทดสอบความเข้าใจ

ข้อใด ไม่ใช่ ลักษณะของภาษา?

- ก. เป็นระบบสัญลักษณ์
- ข. ตัวอักษรเป็นองค์ประกอบสำคัญ
- ค. มีการเปลี่ยนแปลงเสมอ

Reveal Answer Box

ข. ตัวอักษร (ภาษาที่แท้จริงคือเสียงพูด
สัญลักษณ์เป็นเพียงตัวแทน)

เราเรียกบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปทุกยี่ห้อว่า “มาม่า”
แสดงให้เห็นธรรมชาติของภาษาอย่างไร?

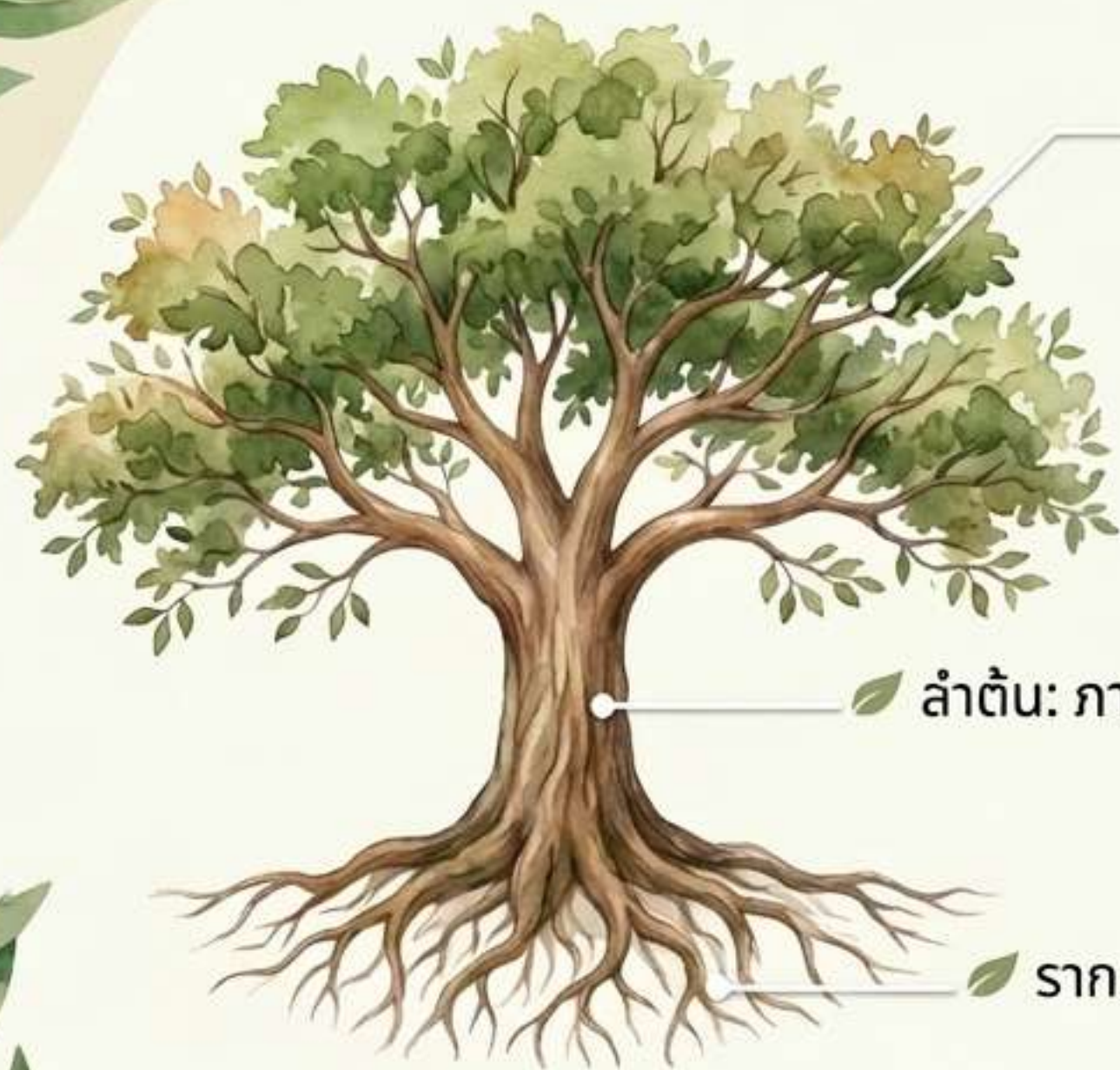
- ก. การกลืนเสียง
- ข. ภาษาเปลี่ยนรูปตามไวยากรณ์
- ค. การเปลี่ยนแปลงความหมาย

Reveal Answer Box

ค. การเปลี่ยนแปลงความหมาย
(ชื่อเฉพาะกลายเป็นคำทั่วไป)

อาจารย์ผู้สอนสามารถใช้หน้านี้ตั้งคำถามเพื่อประเมินความเข้าใจของนักศึกษาในชั้นเรียน

ลักษณะสำคัญของภาษาไทย

กิ่งก้าน: วรรณยุกต์และราชาศัพท์

ลำต้น: คำคำโดด

ราก: เสียงและความหมาย

การศึกษา "**หลักภาษาไทย**"
ไม่ใช่การท่องจำกฎเกณฑ์ที่ตายตัว
แต่คือการทำความเข้าใจ "**ต้นไม้ที่มีชีวิต**"
รากของมันยึดโยงอยู่กับธรรมชาติของมนุษย์
กิ่งก้านของมันสะท้อนวัฒนธรรมและ
การให้เกียรติแบบไทย และใบของมัน
มันยังคงผลิบานและเปลี่ยนแปลงไปตาม
บริบทของสังคมปัจจุบันเสมอ

ในฐานะนักศึกษา ค.บ. ภาษาไทย หน้าทีของเราไม่ใช่แค่ "ผู้ใช้" ภาษา
แต่เป็น "ผู้ดูแล" ให้พทุกษาคณนี้เติบโตอย่างงดงามต่อไป